SELVKLEBENDE TAPETER
Trimton
DYPPES I VANN SETTES PÅ VEGGEN
TROMSØ FARVEHANDEL

LØRDAG 17. JULI 1971 — NR. 161 — 70. ARGANG.

Nordlys

Landsdelsavisa i nord

75øre

En ting er sikkert
OPEL GM
OPEL
A/S ANCO-TROMSØ
Skippergt. 6 — Telefon 85 020.

Industriminister Finn Lied om Dagbladets oljeruti

Vitenskapelige rapporter blir ikke holdt hemmelige

Formann Mao Katast

inviterte Nixon Betest

Oljeboring på Hope

starter om tre uke

DISKRIMINERIN

TIGRUTEN DET

VISEDIREKTØREN AV

All kysttraf

mes i dag k

Charlie Brown, 35 år, fra San Francisco. Slik har han sittet i rullestolen sin ved vegkanten i mange land. — Men i Tromsø var det slutt, foreløpig. (Tekst og foto: JMichelet).

Reise jorda rundt i rullestol Brå slutt i Tromsø

MEN CHARLIE BROWN GIR IKKE OPP

Charlie Brown skulle reise jorda rundt. Det har folk gjort før ham. Men ikke som haikere i rullestol. Charlie mangler begge beina og en arm. For to år siden forlot han San Francisco. Han haiket gjennom USA til New York, videre til Mexico, Mellom-Amerika, Panama, Peru og Brasil. Et eget knep han har med å haike med fly førte ham over Atlanteren til Kanariøyene. Der bestemte han seg for å legge ut på en tur fra Sahara til Arktis. Han tok seg fram gjennom ørkenen i rullestol, krysset Europa, tok en avlegger til Skotland og Irland. Så ordnet han en flyreise fra København til Tromsø. Og i Ishavsbyen ble det satt en foreløpig stopper for Charlies reise rundt kloden.

Forts. 8. side 4

4

I Las Palmas veltet rullestolen under kjøring på en dårlig veg. Charlie fikk noen stygge sår som ikke har villet gro. Behandling på Ullevål sykehus i Oslo hjalp ikke. Han ble bedt om å reise hjem. Men til Tromsø ville han. I forgårs ble han «funnet» nede på kaia. Man mente at Nord-Norges Vanførehjem måtte være stedet der han kunne få pleie. Det fikk han. Men noe varig opphold blir det ikke. Charlie er blakk. Dermed går turen hjem til USA. Han tar det med godt humør. Da vi snakket med ham var han i full gang med å planlegge hva han skulle arbeide med vel hjemme i Frisco. Hvis han skulle stoppe der, da.

— Tanken på en båtreise verden rundt lekte han med.

Charlie reiser for å reise. Han er «born on the road», som så mange amerikanere. Men reisingen har også et formål: han vil vise andre som har et handikapp hvor grensene går for det de kan gjøre.

— For det er ingen grenser, ingen grenser utenom himmelen, sa Charlie.

15 år gammel ble han kvestet da han falt av et tog i St. Louis. Legen sa at han aldri ville kunne forlate sykesenga. Noen år etter hadde Charlie haiket gjennom alle USA's stater.

Hva lever en mann som reiser i rullestol av? Charlie har arbeidet som underholdningsartist. Han synger country & western fordi han selv kommer fra bondelandet. Han har opptrådt sammen med en størrelse som Jim Reeves. Dessuten selger han sin historie - på amerikansk vis - til presse, radio og fjernsyn. Han skriver selv også, og planlegger ei bok, men vet ikke om han får tid. Hjemme venter handikapparbeidet.

Helt enkelt har det ikke alltid vært for Charlie å ta seg fram. Han er blitt overfalt av ville hunder, av banditter og narkotikavrak. En gang haiket han med en alkoholiker som tre ganger forsøkte å begå selvmord ved å krasje med møtende biler. Charlie fikk sin ene, sterke arm på rattet og greide å unngå døden. I Milano ble han tatt for å være amerikansk spion. Fem ganger har han fått lungebetennelse fordi han har sovet i grøfter og i skur. I Skotland fikk han blodforgiftning i handa og holdt på å miste den.

Skjebnens forskjellige luner stoppet Charlie i Tromsø. Han hadde tenkt seg videre til Helsinki og Stockholm - i den siste byen har han ei jente.

— Men henne får jeg heller besøke en annen gang, sa Charlie, før han trillet ut i solskinnet på Mellomvegen for å la seg fotografere for siste gang «on the road». Fin by, Tromsø. Reine paradiset. Her kunne jeg godt tenkt meg å leve. Det er nesten bedre enn Oshkosh i Wisconsin der jeg ble født, og mer imponerende enn Alaska.

Politiet kjørte Charlie til flyplassen. Om noen dager er han i San Francisco. Hvis han ikke stikker av undervegs.

Ukuelig livsmot, er en for forslitt klisje å bruke på den stolte invaliden. Vi prøvde i vårt stille sinn å sammenlikne ham med superhelten «Ironside». — Sammenlikningen falt ikke ut til «Ironsides» fordel.